

Juuksur Anu Voolpriit annab estoonlasele Viesturs Jansonsile võimalikult donjuaniliku välimuse.

Lavastaja Mai Murdmaa ja kunstnik Andris Freibergs "Don Juani mängu" esimesel tehnilisel lavaproovil aru pidamas, mida veel teisiti teha.

Mäng armastusega on ohtlik

"Rahva Hääl"
21. X 92

Reedel, 23. oktoobril esietendub Estonia Teatris MAI MURDMAA lavastuses maailma vanima, 1761. aastal loodud balleti ainetel "DON JUANI MÄNG". Ch. W. Glucki kirjutatud muusika (Estonia Teatri orkestrit juhatab JÜRI ALPERTEN) vaheldub selles etenduses K. Stockhauseni süntesaatorilugudega; kunstnikutöö tegi ANDRIS FREIBERGS Lätist. Esietenduseltantsivad: VIESTURS JANSONS, TOOMAS JÖÖGER, LARISSA SINTSOVA, INGE ARRO, MARINA KESLER, INNA SÖRMUS, JURIS ŽIGURS ja VLADIMIR KUZMIN.

Toomas Jööger teeb "Don Juani mängus" kaasa Leporello rollis.

VAMBOLA SALUPUU fotod

Mai Murdmaa: "Tahtsin lavastada midagi koomilist: traagilisi asju olen teinud tüütuseni. Teiseks andis see lugu võimaluse mängida vormiga — kasutada Glucki ja Stockhauseni muusikat ning ka teksti. Muusikale vastavalt vahelduvad kaks erinevat tantsustiili: klassikaline ja modernants (viimases ei puudu ka erootiline moment — A. K.) ning ajastuhõngulised ja tänapäevased kostüümid. Kas tulemus just nii naljakas saab, kui lootsin, on veel vara öelda. Žanr on nõudlik, eeldab tantsutehnilist teemast üleolekut."

Kuus päeva tagasi oli "Don Juani mängu" esimene tehniline proov. Pimedada saali keskel oleva valgustatud puldi taga istuvad lavastaja Mai Murdmaa, kunstnik Andris Freibergs, inspitsient Jüri Kruus ja valgustaja Tiit Urvik. Kõigil on mantlid-joped õlgadel, sest asja kütma hakatud maja on ikka veel jahe. Pimedalt lavalt kõlab hää: "Ja zamjorznu!" Ja pole ka ime — esimeste Glucki muusika helide saatel aeglaselt lähenev Viesturs Jansons don Juanina on peaaegu paljas. "To be or not to be," küsib ta õuna väljasirutatud käes hoides — ja lugu algab.

M. M.: "Meie loos otsustavad kaks tänapäeva noormeest riietada end teise ajastu kostüümidesse ja minna 18. sajandisse don Juani mängu mängima. Nüüdis- ja vanaaeg vahelduvad kogu etenduse vältel. See võimaldab kasutada ka kaht nii erinevat muusikatausta don Juani alateadvuse ja talle saatuse poolt osaks saava kättemaksu esiletoomiseks: kes mängib nii

püha asjaga nagu armastus, saab hukatuses."

Kõrgel lava kohal särab üksik prožektor, ilmselt kuu. Don Juan: on tapnud komtuuri, keda kehasatab Juris Žigurs, ja läheb võrgutatud donna Annaga (Inge Arro) romantilisse valgesse alamajakesse. Kuus pidulikult riietatud paari alustab menuetti. "Stopp, lava on liiga tume," kõlab lavastaja hääl mikrofonist. Tantsijad lahkuvad, haaravad soojemad riided ümber. Lavatöölised rullivad kokku tumehallid relviinilaiud ja kerivad lahti peaaegu valged, ühendades need kleepribaga jäigaks katteks. Proovi jätkatakse, kuni taas kõlab hää: "Heli maha! Valgus on liiga lame!" Tüki loominguline esinelik peab üha nõu, kuidas miski veel paremini mõjuks. Vaieldakse kostüümide üle, nõutakse osatäitjailt enam särtsu. Aeg ei loe. Praegu on veel kõike võimalik teisiti seada.

M. M.: "Selle lavastuse tegime lubamatult lühikeseks ajaga, prakti-

selt kuu jooksul. Seda on vähe, eriti tehnilist poolt silmas pidades. Paljud on veel viimistlemisjärgus. Aga et me kõik innuga asja juures oleme, loodame esietenduseks saavutada ka kerguse ja mänglevuse, mida selles loos taotlen.

Lätlane Andris Freibergs on esimene kunstnik, kellega mind seob ühine ettekujutus ja tunnetus, ühessonaga inimlik kontakt. Viesturs Jansons on praegu koosseisuline estoonlane, ehkki sõidab sageli autoga Riia vahet, kus ta pere elab. Tema näol olen leidnud aktiivse kaastöölise, kes õpib kiiresti ja on praktiliselt väsimatu. Teda tahaksin tänada, nagu ka Aime Leisi, kes on mulle suureks toeks. Rõõmu teeb seegi, et Larissa Sintsova taas Estonia Teatri etenduses kaasa teeb."

Homme kell kaksteist päeval on Estonia Teatris "Don Juani mängu" eesietendus väga odavate piletitega.

AITA KIVI

"Ugala" avas 73. hooaja

Möödunud pühapäeval avas "Ugala" teater hooaja teatrikülastajate konverentsi ja esietendusega.

Jaak Alfik:

"1992. aastal on teatris käinud 65 000 vaatajat. Külastatavuse tipp on olnud aga 140 000 vaatajat hooajal.

Teater vaesub. Kuid moraalne õigus riigilt raha küsida on teatril ainult siis, kui saal tühi ei ole, kui

inimesed ikka teatris käivad. Möödunud pühapäeval oli etendus väikeses saalis "Iiina muinajutud" ja kõik 150 koha piletid olid välja müüdnud, ka samal päeval mängitud Schilleri "Salakavaluse ja armastuse" ajal polnud saalis ainsatki vaba kohta."

Ideedepuudust teatril ei paistnud olevat. Olnuks neid sama arvukalt ka konverentsikülastajatel!

VELLO LATTIK